

sociale Udgifter og paa Udgifter til Skolevæsenet o. s. v. Jeg skal senere komme tilbage til, paa hvilke Omraader disse Udgifter har været. Udgifterne ved de overordentlige Foranstaltninger er i det væsentlige afholdt. Det gælder baade Kornlovsudgifterne og Udgifterne ifølge den kommunale Dyrtdislov og hvad dermed staar i Forbindelse, endvidere Udgifterne ved Udligningskassen for de sønderjydske Landsdele. Kort sagt, det væsentlige af de ekstraordinære Udgifter er bragt ud af Verden. Hvor stort dette Tal er, kan jeg ikke sige nøjagtigt, men jeg tænker, at det er omkring ved 150 Mill. Kr. Dernæst har de almindelige Udgifter været i meget stærk Stigning. Jeg noterer ogsaa med Tilfredshed, at hverken det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen eller det ærede Medlem Hr. Rode har paaapeget nogen Udgift af denne Klasse Udgifter, om hvilken de har ment, at den ikke burde have været afholdt. Det er ganske naturligt, idet det beror paa, at de Herrer selv har været med, ja, de har endogsaa været virksomme for at faa vedtaget yderligere Udgiftsbevillinger.

Lad mig i denne Forbindelse nævne, at det ærede Medlem Hr. Rode tager fuldkommen fejl, naar han mener, at den Aldersrentelov, han havde tænkt at gennemføre, ikke vilde medføre synderlig større Udgifter end den vedtagne. Det ærede Medlem ved jo, at hele hans Beregning var bygget paa Antallet af dem, der i Øjeblikket oppebar Alderdomsunderstøttelse, og Udgiften var beregnet til 30 Mill. Kr. Ja, det var den Gang, i 1919—20, da Statens Udgifter til Alderdomsunderstøttelse var imellem 16 og 17 Mill. Kr. Men den er i dette Øjeblik paa Finansloven for 1922—23 og den Tillægsbevillingslov, vi nu vedtager, 29 Mill. Kr. Det ærede Medlem har aldeles ingen Mening om, hvad det vilde koste, hvis han fik inddraget hele den Flok, som han vilde have inddraget under sin Aldersrentelov. Men at det vilde koste ganske betydeligt, kan enhver sige sig selv, naar man tænker paa, at en Familie, der havde en Indtægt af 900 Kr., dog skulde være berettiget til at nyde fuld Aldersrente. Enhver kan anlægge sit Bestik heroverfor, og jeg har tidligere haft Lejlighed til at sige til det ærede Medlem, at intet Samfund vilde have været i Stand til at bære den Lov, han fremsatte. Det ærede Medlem vilde have det saaledes, at naar en Mand og hans Hustru var 60 Aar gamle og havde en Renteindtægt paa 1 500 Kr., skulde de kunne oppebære en Aldersrente af 265 Kr. Enhver kan sige sig selv, at en Lov, der førte til

noget saadant, var taabelig, thi det vilde betyde, at langt den største Flok, som kom til at betale til Udredelsen af denne Aldersrente, havde langt mindre Indtægt end de, der kom til at nyde Aldersrenten. Naar en saadan Lov var gennemført, vilde man, hvad man ellers kunde mene om den, være fuldkommen paa det rene med, at finansielt set vilde den have været uoverkommelig; og Følgen heraf vilde saa have været, at der skulde være skaffet yderligere Skatter ind, meget større Skatter end dem, vi staar i Begreb med at gennemføre. Og jeg gad vidst, hvor de Herrer vilde have taget dem. Jeg tror, det vil være vanskeligt at paapege. Jeg kan neppe tage det for Alvor, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skulde ville tage dem paa Kaffe og Te... (*Borgbjerg*: Jeg har absolut udtalt mig imod det.).. Ja, det er rigtigt, men det ærede Medlem gik dog med til at tage Skatter paa almindeligt Øl, og derfor kan der være en hemmelig Frygt for, at Kaffen og Teen skulde komme til at springe med, naar det kneb. I alle Tilfælde er det givet, at der skulde betydeligt større Skatter ind.

Jeg tror derfor, at den Kritik, der nu har været rettet mod Regeringen, er i høj Grad uretfærdig. Jeg har vist, hvor meget mindre Indtægt der har været at arbejde med, og at trods den store Afvikling af de ekstraordinære Udgifter er Udgifterne kun bragt ned med 100 Mill. Kr., altsaa for dette Aar. Det bliver betydeligt mere, naar vi kommer til næste Aar, idet den Finanslov, vi har vedtaget, viser en Udgift paa 386 Mill. Kr., og da vil Udgifterne være bragt meget længere ned. Men jeg har udtalt ved Finanslovens tredie Behandling, at min Opfattelse var den, at Balancen, der skulde skabes, vilde komme til at ligge omkring et Budget paa fire Hundrede og nogle og tredive Millioner Kroner. Jeg tror ikke, jeg tager ret meget fejl heri. Det vil med andre Ord sige, at Balancen ligger paa et Budget, der ligger 170 à 180 Millioner lavere end i 1919—20. Det er det praktiske Resultat af den Politik, der er ført. Jeg tror, Regeringen kan være den bekendt. Det er et Arbejde, der skal gøres.

Naturligvis skaber Regeringen sig ikke Popularitet ved at skære ned, men jeg tror nok, de fleste alvorlige Mennesker vil betænke sig paa at faa Budgettet sat højere op og skrive det ud i Skat. Thi der er et vist Punkt, man kan naa med Hensyn til Skat, og det gaar ikke an at overskride dette Punkt. Skattebyrden tynger haardt. Og naar man har sagt, at disse Skatter var